

Predrag Kosanović

Rođen sam 1976. godine, 13.08. u Somboru. Detinjstvo sam proveo u Apatinu, gde sam i završio osnovnu školu. Odrastao sam u porodici sa roditeljima, ocem Miletom, majkom Milenom, bakom Ankom, deda Gavrom i sestrom Željkom.

Tata Mile je bio rukometaš i građevinski inženjer po struci. Od malena mi je govorio da treba da se bavim rukometom i građevinom.

Međutim, ja sam mnogo voleo da gledam košarku i naše klubove na televiziji, Partizan, Jugoplastiku, Crvenu zvezdu, Cibonu i ostale, kao i našu reprezentaciju koja je u to vreme imala neverovatne igrače, da ih ne nabrajam sve. Blizu moje kuće u Apatinu je Srednja mašinska škola koja je imala košarkaški teren, gde sam kao dete sa drugovima provodio mnogo vremena i igrao basket.

U petom razredu, tadašnji nastavnik fizičkog Nikola Rastović je primetio moj talenat za košarku i visinu, i često je sa nama na fizičkom radio košarku, iako to nije uvek bilo po planu nastave. Rekao mi je da treba da počnem da treniram u KK Apatin, i ja sam otišao na prvi trening kod trenera Jovanić Dragana. Polako sam napredovao sa treninzima i za par godina, kad sam bio osmi razred, stigao do prvog tima. Tada je OKK Apatin igrao drugu vojvođansku ligu i sećam se da sam bio mnogo slabiji i mlađi od ostalih igrača koji su tu igrali. Uglavnom su me „peglali“ dok nisam ojačao i očvrsnuo i kasnije počeo da im uzvraćam. Ko je kao dete igrao „beton“ i niže lige sa starijim igračima, zna o čemu pričam, i to je stvarno velika škola za mladog igrača.

KK Vojvodina Juniorski prvak Jugoslavije 1992/1993 godina

Stoje s leva na desno: Ignjatović, Pešut, Babić, Kosanović, Stanojević, Agoč
Čiće s leva na desno: Ninković, Tošić, Petrović, Kovačević, Pejin, Vošić

Kada sam pošao u prvi razred Gimnazije dobio sam poziv da učestvujem na kampu KK Partizana koji je okupio svu talentovanu decu iz Vojvodine. Tamo sam proveo 10 dana pod nadzorom trenera Trajkovića i Rajačića koji su rekli da će me pratiti i da sledeće godine dođem u juniorski tim KK Partizan. Bio sam tada veoma srećan zbog toga, ali to leto su kod mene u kuću došli čuveni novosadski skaut Bora Šević, zvan Teča, koji je otkrio sve mlade igrače u Vojvodini, i trener KK Vojvodine, Zoran Mirković. Teča je iskoristio svoj šarm i znanje i ubedio mene i moju porodicu da čim završim prvi razred pređem u Novi Sad i KK Vojvodinu, jer oni prave jak juniorski tim i imaju odlične uslove za trening i školovanje dece.

Sa 16. godina sam prešao u Vojvodinu i nastavio školovanje u Gimnaziji „J.J.Zmaj“ u Novom Sadu. Te godine su u Vojvodinu takođe stigli, moj kum Jovo Stanojević, Veselin Petrović i Danijel Pešut. Vojvodina je već tada imala dobar juniorski tim i uz nas četvoricu stvoren je tim koji će naredne dve godine da dominira juniorskom ligom. Pod vođstvom trenera Toše Košprdića, Baneta Jemča i Ernesta Rađena, bili smo dve godine za redom prvaci tadašnje Srbije i Crne gore u veoma jakoj konkurenciji Partizana, Zvezde, Beovuka, Borca iz Čačka, Srema iz Sremske Mitrovice i crnogorskih ekipa.

Sećam se nezaboravnih juniorskih finalnih turnira u Sremskoj Mitrovici i Čačku gde smo oba puta na gostujućim terenima pred punim salama i fanatičnim navijanjem osvajali zlatne medalje. Još dok sam bio junior, šansu u prvom timu Vojvodine mi je povremeno pružao trener Janko Lukovski koji je u tom periodu bio veoma zaslužan za moj košarkaški razvoj i forsirao da igram više četvorku nego trojku.

Posle završenog juniorskog staža, priključen sam prvom timu Vojvodine i dat na kaljenje u novosadski Radnički, koji je tad bio druga liga. U Radničkom sam odigrao dobru sezonu i vratio se u Vojvodinu, gde sam proveo još tri sezone. U Radničkom sam upoznao mog velikog prijatelja Rašu Jovančevića koji mi je bio i prvi menadžer i dalje u toku karijere savetnik i podrška. U međuvremenu sam završio gimnaziju i upisao Građevinski fakultet u Novom Sadu. Posle Vojvodine sam prešao u KK Hercegovac iz Gajdobre koji je tad bio druga liga i tu proveo dve sezone. U to vreme sam se malo više angažovao na fakultetu i odslušaо treću godinu i položio 20-tak ispita. Međutim, druge godine u Hercegovcu, bio sam jedan od najboljih strelaca druge lige i stigao mi je poziv od Sloge iz Kraljeva.

Prešao sam u Slogu koja je tada bila u prvoj ligi. Tu sezonu ću pamtit, kao i svi saigrači, jer smo u staroj hali uvek igrali pred prepunim tribinama i fanatičnim navijanjem. Bili smo omiljeni u gradu, svaka utakmica je bila šou i praznik.

Sledeće sezone na poziv trenera Predraga Badnjarevića Fikusa prelazim u Beograd u Lavove 063. Fikus je iz mene znao da izvuče maksimum i tada sam do polusezone bio prvi strelac druge lige sa oko 30 poena u proseku, a Lavovi su bili prvi na tabeli. Međutim, zbog velikih dugova od strane kluba na polusezoni prelazim u OKK Beograd na poziv Dejana Dimitrijevića i trenera Pece Jaćimovića.

OKK Beograd 2001/2002

Stoje: Zdujić (pomocni trener), Djurišić, Kosanović, Nikolić, Radojević, Mihailović, Majstorović, Jaćimović (trener)

Čuče: Stojanović, Ilić, Kovač, Jovičić, Ocokoljić, Radmanovac

OKK Beograd je tad bio peti na tabeli i nije važio za kandidata za ulazak u prvu ligu, međutim, mojim dolaskom, ekipa je dobila na čvrstini i samopouzdanju. Počeli smo da nižemo pobede i tri kola pre kraja lige obezbedili smo ulazak u prvu ligu. Tu polusezonu ću pamtit dugo jer smo napravili veliki uspeh za klub a ja sam se te godine i oženio.

Sledeća sezona u OKK Beograd je bila turbulentna. Promenili smo tri trenera i mnogo igrača ali smo ipak uspeli da ostvarimo opstanak u prvoj ligi pod vođstvom trenera Joce Antonića, u jakoj konkurenciji. Ja sam te 2002. godine postao otac, rodila mi se ćerka Mina.

2003. godine je OKK Beograd vodio Luka Pavićević i tu sezonu ću dugo pamtit jer smo dobro igrali i imali dobru hemiju u ekipi. Međutim, na mene su veliki utisak, pored Luke naravno, ostavili i savetnik Goran Miljković Finac i kondicioni trener Marčeta koji su sa nama centrima mnogo radili individualno a naročito u teretani. Ja sam te sezone mogao da dignem 150 kg benč, 170 kg duboki čučanj, radio sam nabačaj 100 kg u serijama i mogao sam da stanem ispod koša i iz mesta zakucam iza leđa sa obe ruke sa svojih „samo“ 2 metra i „čak“ 115 kg težine. Takve parametre svoje fizičke snage i pripreme nikad nisam imao.

OKK Beograd 2002-2003

Gornji red: Saša Savić, Boško Majstorović, Vladislav Dragojlović, Dušan Nikolić
Srednji red: Predrag Kosanović, Božidar Vukazić, Predrag Joksimović, Mirko Kovač
Donji red: Nebojša Knežević, Nikola Lepojević, Nikola Radmanovac, Nenad Radojičić, Radovan Pešić, Predrag Jaćimović

OKK Beograd, turneja u Kini 2004 godina

S leva ne desno: Aleksandar Šubara, Predrag Kosanović, Moma Jokić, Dejan Mijatović, Dejan Dimitrijević, Đorđe Jovanović, Ivan Krasić, Bojan Obradović, Žarko Backović, Bojan Gnjato, Nemanja Tišma, Goran Zarić, Nebojša Knežević, Bojan Jakimovski.

Karijeru sam završio u KK Beko iz Koteža sa nepunih 40 godina. Što bi rekao Luka Pavićević „Igračeš dokle budeš mogao da trčiš“ i tako je i bilo.

Igrao sam košarku do četrdesete godine i mogu slobodno reći da sam se naigrao košarke i nadavao koševa. U međuvremenu sam stepenovao ispите sa fakulteta i uspeo da završim Višu građevinsku školu i dobijem zvanje strukovnog inženjera.

Trenutno se bavim građevinom i vlasnik sam građevinske radnje za izvođenje građevinskih radova. Imam ćerku Minu koja sad ima 18. godina i živim u Zemunu gde sam kupio plac i sagradio kuću. Košarku i dalje pratim i gledam koliko mi vreme dozvoljava.

20. X 2003.
БЕОГРАД

Косановић укротио лавове

■ ОКК Београд – Лавови 063 90:73
(19:20, 12:15, 28:12, 31:26)

Дворана: «Пионир». Гледалаца: 500. Судије: Лепетић (Херцег Нови) и Чукаловић (Београд).

ОКК БЕОГРАД: КРАСИЋ 6 (5-2, 4-0, 2-2, 5 ск, 3 ас), КОСАНОВИЋ 29 (10-7, 4-3, 9-6, 7 ск), ВУКОСАВЉЕВИЋ 13 (11-5, 5-3, 5 ск), СУБОТИЋ 7 (1-1, 2-1, 2-2, 3 ск, 3 ас), ОЦОКОЉИЋ 20 (1-1, 5-4, 8-6), Јовановић (2-0), Шубара 10 (4-3, 2-0, 6-4), Лепојевић 5 (1-1, 3-1). Нису играли: Миљевић, Олујић, Тишма и Мицов.

ЛАВОВИ 063: СТЕФАНОВИЋ 18 (5-3, 4-3, 5-3, 3 ул, 3 ил), КОРДЕЛ 2 (5-1), РАЈКОВИЋ 7 (2-2, 6-1), ЊУТОН 9 (7-4, 4 ск), М. МАРКОВИЋ 18 (9-7, 4-1, 2-1, 7 ск, 4 ас), Бошњак 1 (1-0, 2-0, 2-1, 3 ск), Марко Пековић 3 (-, 3-1), Милadin Пековић 3 (1-1, 4-0, 2-1), Маријановић 5 (2-1, 3-1, 6 ск), Станковић 7 (4-3). Нису играли: Р. Марковић и Бјелетић.

СЛОБОДНА БАЦАЊА: ОКК Београд 76 одсто (34-23), Лавови 063 57 одсто (14-8). ДВОЈКЕ: ОКК Београд 57 одсто (35-20), Лавови 063 61 одсто (36-22). ТРОЈКЕ: ОКК Београд 45 одсто (20-9), Лавови 063 25 одсто (27-7). ШУТ УКУПНО: ОКК Београд 52 одсто (55-29), Лавови 063 (46 одсто (63:29). СКОКОВИ: ОКК Београд 24 (19+5), Лавови 063 22 (15+7). ЛИЧНЕ ГРЕШКЕ: ОКК Београд 20. Лавови 063 27. ПЕТ ЛИЧНИХ ГРЕШАКА: Красић у 36 минути (ОКК Београд), Кордел у 40 минути (Лавови 063). ТЕХНИЧКЕ ГРЕШКЕ: Красић у 34 минути (ОКК Београд).

Тим из Жућкове Авлије на добром је путу да постане најпријатније изненађење Ефес ЈУБА лиге. Дебитант на клупи ОКК Београда, Лука Павићевић, надмудрио је далеко искуснијег колегу Јовицу Арсића и после успеха у Суботици прошле недеље његов тим је у врху табеле.

Утакмицу у прохладном Пиониру убедљиво је добио домаћин захваљујући пре свега одличној игри у другом полувремену, када је Косановић наместно руку уз подршку вишњастог Оцокољића. Гости из Земуна у прве две четвртине најавили су да би могли до победа, међутим све је било решено у трећој четвртини. ОКК Београд је после одмора затворио све прилазе кошу, изненадно противника контранападима и тај период решио убедљиво што је било недостижно за госте. У првом полувремену домаћин је имао само 9 скокова за разлику од Лавова 063, који су ухватили 15 лопти. Тај однос се драстично променио у корист домаћина у наставку и то је био један од кључева победе у градском дербију по традицији позватијег тима.

